

mende. Der var kun 139,000 skattepligtige Familier, saaledes at altsaa de to Trediedele af samtlige Familier kun havde en Indtægt, som ikke var skattepligtig. Tager man enkelte Kommuner, som ikke høre til de daarlige, f. Ex. min egen Kommune, der staar midt imellem, havde af 1,000 Familier der kun 39: 800 Kr. aarlig og derover, og naar altsaa en Lærer der havde 800 Kr., vilde han være blandt de største Skattepligtige. I mange af Kommunerne ere Forholdene endnu ringere. I Nørresnede-Gistrup Kommune f. Ex. hvor der var 1,198 Familier, vare kun 50 skattepligtige; det vil sige $\frac{9}{10}$ af Befolkningen havde under 325 Rd. aarligt. Da nu Flertallet her i Salen saa ofte paabejaaber sig, at det er Folkets store Flertal, der støtter, saa vil jeg sige, at jeg tror, Flertallet tager storlig feil, naar det mener, at Stemningen blandt Befolkningen er med det i dette Punkt. Hvis der f. Ex. var Spørgsmaal om, at Lærerne skulde have Lønningstillæg for at naae op til 800 Kr., hvor de ikke have denne Indtægt, kunde jeg godt gaa med dertil, og vi have jo set af den os forelagte Oversigt, at over 595 Lærere have under 800 Kr. Hvad Embedsmændene angaar, tror jeg heller ikke, at det store Flertal af Befolkningen finder det rigtigt at give Lønningstillæg til dem, der have over 2,400 Kr., men her er foreslaaet at give Lønningstillæg af indtil 4,400 Kr. Det ser næsten ikke ud til, at Flertallet er rigtigt inde i, hvorledes Stemningen er hos den store Mængde af Befolkningen. Hvis man her havde fastholdt ikke at give Embedsmændene Lønningstillæg af Lønninger, der vare over 2,400 Kr., og ikke at give Lærerne Lønningstillæg af en Lønning ud over 800 Kr., og Loven derefter var kommen over i Landstinget, kunde man have set Forstjellen mellem Folkethinget og Landstinget. Godseierpartiet i Landstinget maatte jo være villigt til at gaa højere for Embedsmændenes Vedkommende; det ligger i Sagens Natur, men med Hensyn til Lærerne var Flertallet ifjor her det Høistbydende, idet det bød 300,000 Kr. I Landstinget blev der da ikke budt 300,000 Kr., men nu er der Lo om Budet, idet Landstinget i Aar ogsaa har budt 300,000 Kr.; der kommer da imidlertid ikke Noget ud af det Hele. At stille Vædringsforslag i den Retning, jeg mener, vilde have været fuldstændigt ørkesløst, selv om man havde været flere derom. Jeg tænkte, at det maatte kunde gaa mig, som det i forrige Samling gif det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther), da han indbragte sit Forslag om 100,000 Kr. Den Gang var det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) helt Modstander deraf. Han sagde, at Folket nok vilde unde Lærerne Lønningstillæg, men at det ærede Medlem for Aarhus ikke var nogen god Tordemoder og Fødselskjalper for at skaffe dem dette Tillæg. Han talte endvidere om, at han ikke troede, at det Plaster, det ærede

Medlem kom med, vilde lege Saaret, og at det derfor maatte være lavet af en daarlig Doktor. Han betegnede Forslaget som kunstnæssigt, og han fandt, at det var et Gjul, som passede udmærket til Ministeriets Uhrværk. Han sagde endvidere: Forslang ikke af os, at vi skulle stemme for dette Forslag, men forkast det, saa skulle vi se, hvad vi kunne gjøre for Sagen ved 3die Behandling. Jeg tror nu, at det vilde have været heldigere, om det ærede Medlem strax havde støttet Forslaget, thi Lærerne sit som bekendt Intet. Ja, de af dem, der holde Folkethingstribenden, sit dygtig Papir for Pengene, men de sit ikke en Øre iommen. — Jeg skal dernæst omtale de saakaldte Stiftsmidler, som jo høre til et af de bekendte fem Punkter. Jeg har ikke kunnet se, at der ikke var nogen Grund til at sætte dem ind paa Finantsloven, og jeg mener, at det vilde have været rigtigere at falde dem Statsmidler, idet Kirkens Midler i 1536 inddroges som Krongods. Grundlovens § 3 bestemmer, at Folkekirken skal støttes af Staten, som altsaa har en Forpligtelse til at støtte den, og jeg tror nok, det kan lykkes at faae en Præstelønningsslov, hvorved alle Midlerne kunne komme ind paa Finantsloven. Jeg tror ikke, man behøvede at være bange, om det skete, og jeg tænker ikke, at den ærede Minister skulde være angst for, at Flertallet her kunde falde paa at luffe Kirkerne paa samme Maade som Theatret. — Jeg skal dernæst omtale Søbefæstningen. Det har vist sig, at Flertallet her ikke tror at kunne befæste Kjøbenhavn helt, idet det vilde overstige Landets finansielle Kræfter. Der har jo været forlangt 25 Millioner Kr. til en Befæstning mod Søiden, men man var af den Formening, at Landbefæstningen absolut maatte komme bag efter. Jeg tænker nu ikke, at Ministeriet tror, vi ved en Søbefæstning kunne forsvare hele Sjælland med dets 82 Mile Kyststrækning. Tjenden kan jo gjøre Landgang paa mange Punkter, og han kommer da let til Kjøbenhavn fra Landfiden; hvad nyttede det da, vi havde den befæstet fra Søiden. Det kunde ogsaa, selv om vi befæstede Byen baade fra Land- og fra Søiden, gaa lige saa uheldigt som i Frederitz, hvor de laa og fastede Bomber indtil os — og nu kan man jo skyde meget længere end den Gang — saa at hele Befolkningen maatte reise sin Vej, og Byen laa helt øde; men her i Kjøbenhavn vilde det vel endda være vanstelig nok for Befolkningen at slippe bort, naar Byen belejredes baade fra Land- og fra Søiden. Mulig ogsaa man kunde finde en anden Plads at befæste, men et Tilflugtssted maa man jo altid have, hvor lille det end er. I Slesvig havde vi saaledes Ms at trække os tilbage til. I Sommer, da Fæstningsloven var til Behandling, og det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Vojfen) foreslog at standse Sagen for at finde et nyt Grundlag, tænkte jeg med det Samme paa, om man ikke kunde befæste Møen. Den er rigtignok lidt mindre end Ms,